

POHÁDKA O KONIKLECI

Jednou v lese na pasece žila, byla, malá květinka, jménem Koniklec. Fialově zářila do všech stran. A voněla jako jaro. Probouzela se s prvními paprsky slunce a otevírala své krásné fialové okvětní lístky.

Koniklec měl jednu bláznivý sen. Zdálo se mu, že bude nejkrásnější květinou v širé krajině. Tak si za svým snem šel a chtěl ho dosáhnout. Ale cíl nebyl lehce dosažitelný. Nejprve potřeboval dostatek vody, slunce a péče.

Koniklec se tedy rozhodl vypravit na dlouhé dobrodružství. Cestou šel přes louky, lesy, stráně a potkal cestou spousty zvířátek a zažil hodně dobrodružství.

Koniklec dorazil k malému pramínku čisté vody. Tam se napil a cítil, jak jeho kořeny sílí.

Dále šel přes daleké louky, kde překrásně zářilo slunce. Tam se koniklec opaloval a jeho krásné lístky se staly ještě krásnějšími.

Po velice dlouhé cestě se koniklec konečně vrátil domů na paseku. Jeho snaha a odvaha byly odměněny. Všechna zvířátka v lese se na něj chodila dívat. Poté ho objevili i lidé, kteří o něj pečovali a chodili ho zalévat. Koniklec se stával silnějším a silnějším, až ho to přestalo bavit. Rozhodl se tedy, že bude i pomáhat.

Jednoho dne na paseku přiskákal nemocný ptáček. Nemohl létat koniklec ho svými okvětními lístky zakryl. S láskou a péčí se o ptáčka staral dokud se ptáček neuzdravil.

Také přišla na paseku malá smutná holčička. Koniklec se k ní přiblížil a lадným pohybem jeho květů jí poslal jarní vůni a lásku. Holčička si ke květům přičichla a pousmála se. Cítila se i hned lépe.

Koniklec dále šířil lásku, radost a pomoc všem, kteří ji potřebovali. Sám ji také dostával za odměnu a za jeho krásu. Lidé ho začali i uctívali jako symbol síly, krásy a dobroty. Koniklec byl velice šťastný, že může být inspirací a nadějí pro ostatní.

